

всички мишки по гредата плъзнаха котакътъ да развържатъ, но за чудо голѣмо — тамъ никаква връвъ нѣмаше, а краката му сами се държаха, съ нокти забити въ дървото! И щомъ като се допрѣха до тѣхъ нашитѣ другари, и ноктитѣ веднага се откачиха и котакътъ тропна на земята като пълна торба съ пѣськъ. Ние всички се разбѣгахме изъ кишетата и отъ тамъ гледахме какво ще стане. Мърко лежи и не диша; мустакъ не мърда, съ очи не мига — мъртвецъ и туй то! Ето, че ние се поукуражихме, изъ кюшетата заизлизахме и полека, полека къмъ мъртвеца приближихме. Нѣкой по смѣлъ за опашката го дръпне, другъ за лапата го гризне, а нѣкой още по смѣлъ опашката си полека чакъ въ носа му пѣхне. А катака лежи като пънь — не шава, не мърда.

— Пазете се! каза ни тогазъ старата мишка Стефания, която бѣше опитвала неговитѣ остри нокти (нели той бѣше ѝ веднажъ гърбеца съдралъ, та тя горката едва се жива изкопчи) — „Пазете се! Мърко е старъ измамникъ. Нели безъ вѣже той висѣше на гредата? Това не е добъръ знакъ. А и кожата му е цѣла цѣленичка“.

Това като чухме, ние всички силно се изсмѣхме. — Смѣйте се сега, но послѣ ще плачите! — каза пакъ баба Стефания. „Азъ не съмъ ви вече другаръ въ тази работа“. И бърже свика тя своитѣ мишчета и се скри съ тѣхъ на дълбоко въ нашитѣ миши скривалища.

А ние почнахме още повече да лудѣемъ, да прѣскачаме и да закачаме мъртвеца. Най-сетнѣ, като се поизморихме, ние всички насѣдахме на кржгъ около муцуната му, а нашиятъ поетъ Климъ — Бѣсната опашка се покачи на Мурковия коремъ и почна отъ тамъ да чете надгробното слово. И смѣехме се ние прѣзъ глава при всѣки новъ стихъ, при всѣки новъ редъ, при всѣка силна или красива дума.